

VIII

В славнім городі Глупові
Жив муж грубий і учений,
Звавсь Сидірко Шаранець,
Прозивався Оглашений.

Мудрий муж був, хоть нікто
В ботокудській тій столиці
Се не знав, чи був свояк він
Валаамовій ослиці.

То лиш знав народ глупівський,
Що він теньгий гумориста,
Як почне що науково
Плести, то комедья чиста.

От він раз сидів і думав,
Що би тут таке зробити,
Щоб всю Ботокудью враз
Зворухнути, звеселити.

Прів він, прів, аж наконець
Написав статтю довжезну
«Про календар» — вна в «Ослові»
Друкувалась безвозмездно.

В тій статті він доказав,
Що календар всім потрібний,
Но календар ботокудський
До нічого не спосібний.

А чому він неспосібний?
От тому, бо, як всім звісно,
Против других календарів
О два тижні йде запізно.

З того виводив Сидірко,
Що як скоро ботокуди
Другий календар приймуть,
То й їх поступ швидший буде.

Ся стаття, немов олива
До огню нараз люнула,
Всю народність ботокудську
Против себе обернула.

Зараз почались в «Ослові»
Противдокази і свари:
Що волів би пан Сидірко
Не пускати з уст і пари

В календарській важній справі,
Що стаття його в «Ослові»,
Хоть в теорії й правдива,
Але зла в самій основі.

Зла тому, що ботокуди
Мусять старини держатись,
Хоть би й о сто літ в істор'ї
Ім прийшлося запізнитись.

Хтїв Сидірко в календарстві
Ставити нову теор'ю,
Ну, то міг був по-німецьки
Написать тоту істор'ю.

«Нам не тра нових теорій,
А хто хоче нам їх пхати,
Мусить н а с передовсім,
Чи приймаєм, запитати.

Відти вченим всім наука:
Ті лиш нам теор'ї рідні,
Котрі з нашим ботокудським
Вродженим поняттям згідні.

Проче все — чи ме ся правда,
Поступ чи ідея звати,—
Скоро нам не в лад, то знайте,
Ми не хочем того й знати!»

Так відрізав Шаранцеві
В мудрій дописі «з Дурнуович»
Громогласний ботокудський
Перший стовп, Мордодерович.

Підкусив біс Шаранця
Відповідь на те шмальнути —
Отоді почався крик,
Що було аж в небі чути.

Ботокудська країна.
Зворухнулась, крикла вся:
«Зрада! Дайте нам го в руки,
Атеїста Шаранця!»

І з оружжям та дрекольми
Всі взяли в Глупів ся перти,
Щоб предати Шаранця —
Зрадника постидній смерті.

І погиб би був Сидір,
Та лиш покаянням спасся:
Все на сповіді відкликав,
А відтак став до причастя.

Так скінчилася війна
О календар. Всі здорові
Вийшли з неї. Но велись ще
Інші війни обрядові.

Революц'ї тут, то там
Підіймалися, мов бучі,—
Всі боролись против всіх,
Драли з святощів онучі...

О Тиховичу Мовчальський,
Бесідниче наш великий,
Ти, прославлений широко
Демосфене без'язикий!

Ти, що в війнах тих потратив
Много поту і волосся,
Ти, котрому кожде діло
Солоно взнаки далось,

Ти лиш знаєш, як-то тяжко
Всі ті війни описати.
Поможи ж мені о всіх них
Якнайкраще промовчати.

А який був їх кінець?
Все лишилось по-старому —
Не дрогнула ботокудська
Твердість від тих бур і грому.

Хоть засіяла інтрига
Сварів та незгід паскудство,
Хоть покпились ботокуди —
Побідило ботокудство!